

мя-то на Св. Алексія (1354 г.); ако и половина вѣкъ напредъ, — кога-то митрополитъ Максимъ ся бѣше прѣселилъ отъ Кіевъ въ Владимиръ, силни-ти Волынскы князіе, навикнжли вече да имѣтъ при себе си вынагы митрополиты, да ся зѣли да жалятъ още единъ митрополитъ за Южнѣ Россіѣ, както видѣхмы, че и внукъ-тъ на Галицкыя князь Данила, Юрій бѣше прашалъ въ Цариградъ Св. Петра, да го рѣкоположатъ собственно за Галицкы митрополитъ; нъ патриархъ-тъ не щя да му испълни желаніе-то, ами го рѣкоположи пакъ за митрополитъ на цѣлѣ Россіѣ. Оче по-силно, че вече и подъ политическы видъ пакъ зѣли да искать отдѣланіе-то на Юго-Западнѣ Россіѣ отъ Московскыя митрополитъ — Литовскы-ти князіе. — Тѣй по Омердово-то настояваніе, Романъ былъ рѣкоположенъ въ Цариградъ за митрополитъ на Литвѣ и Волынѣ въ врѣмя-то още на Св. Алексія, та ся породили отъ това на Русскѣ-тѣ черковѣ смѣтнѣ, такыва, щото кога умрѣлъ Романъ, Патриарси-ти рѣшили пакъ да подчинять Литвѣ подъ Московскыя митрополитъ. Нъ поляшкый краль Казимиръ имъ писалъ, че ще покатоличѣ сичкы-ты Руссы, ако му не пратять другъ митрополитъ отъ Цариградъ. При такво заканваніе не останжло вече какво да ся противять, та му рѣкоположили пакъ испратенныя до тѣхъ Галицкы епископъ Антонія, и му го вървжали. Слѣдъ него пакъ былъ рѣкоположенъ Киприанъ, нъ съ условіе да бжде испослѣ митрополитъ и на сичкѣ Россіѣ. И наистинѣ слѣдъ смърть-тѣ на Св. Антонія, той възлѣзълъ на сѣдалище-то му (1390—1406), опытенъ и въ черковны-ты, и въ гражданскы-ты работы до толкози, щото прѣзъ 16-тѣ години на правленіе-то си былъ въ пълнѣ смисель митрополитъ на цѣлѣ Россіѣ, безъ да глѣда на живо-то раздѣленіе между Литвѣ и Москвѣ. Прѣзъ прѣбываніе-то си въ Кіевъ придобылъ любовь-тѣ и на отвѣдъ-Днѣпрскы-ты епископы, както и уваженіе-то на Ягелла и Витовта, кои-то особито умѣлъ да привлѣче тѣй, щото даже си и не помыслявали да отдѣлятъ свои-ты подданици отъ духовнѣ-тѣ му власть.

Послѣ съ умираніе-то му ся раскъсало пакъ единство-то на русскѣ-тѣ митрополіѣ. Витовтъ заискалъ пакъ отъ Цариградскыя патрикъ особить за себе си митрополитъ, че Фотій — прѣемникъ-тъ на Киприана немарилъ ужъ за паство-то си. И като му ся отказало, заповѣдалъ на епископы-ты си, сами да рѣкоположатъ на Киевскѣ-тѣ митрополіѣ ученныя Българинъ — Григорія Самвлакъ. Тѣ много врѣмя ся отказвали та нещѣли, нъ най-послѣгы насилилъ, та го рѣкоположили. Самвлакъ былъ твърдъ и не